

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1197/2019
08.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Лончар, адвокат из ..., против туженог „Лукоил Србија“ АД из Новог Београда, ради поништаја решења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2620/17 од 07.02.2018. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2620/17 од 07.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 2856/13 од 09.11.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог број ... од 10.08.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број .../... од 25.12.2002. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом од датума доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом трећим изреке, одбачен је тужбени захтев тужиоца у делу у ком је тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место ... у Одељењу ... у Сектору ..., Дирекције за ..., као недозвољен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2620/17 од 07.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда у ставу првом, другом и четвртм изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу Уговора о раду број .../... од 25.12.2002. године и обављао послове Дана 10.08.2009. године, тужени је донео решење којим је тужиоцу отказао уговор о раду применом одредбе члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду, због одбијања да потпише анекс уговора о раду. Тужиоцу је дана 14.07.2009. године, у просторијама туженог око 10,00 часова, од стране запослене ББ предочена понуда за измену уговорених услова рада и анекс уговора о раду. Тужилац је понуду видео али исту није примио и потписао уз изјашњење да жели да размисли и да се консултује са адвокатом, те да ће по повратку са терена до краја радног времена да се изјасни о истој. У току дана тужилац се повредио и до краја радног времена се није појавио у просторијама туженог, након чега му је тужени донео решење о отказу уговора о раду, а да претходно није покушао личну доставу понуде и анекса, нити је понуду са анексом за закључење уговора о раду прибио на огласну таблу и на тај начин извршио уредну доставу, сходно одредби члана 187. Колективног уговора туженог.

Нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду тужиоцу незаконито, јер тужиоцу нису достављени понуда и анекс уговора о раду, сагласно одредбама члана 172. Закона о раду и члана 187. Колективног уговора, те није било основа за доношење назначеног решења.

Код овако утврђеног чињеничног стање, Врховни касациони суд је оценио да је правилно побијаном одлуком усвојен тужбени захтев тужиоца и поништено решење о отказу уговора о раду, као незаконито, с обзиром да тужени није у сагласности са законом и колективним уговором тужиоцу доставио понуду и анекс за закључење уговора о раду, те му није ни могао престати радни однос на основу члана 179. став 1. тачка 7. Закона о раду, односно из разлога што је одбио да закључи анекс уговора о раду, који није ни примио.

Наиме, одредбом члана 187. став 1. Колективног уговора туженог, прописано је да се достављање одлука, решења и других писмена врши по правилу личним достављањем запосленом на радном месту уз потпис и назнаку датума пријема. Ставом 2. истог члана, прописано је да ако запослени не ради, односно ако се налази на свом радном месту изван седишта пословне јединице, достављање се врши препоручено, поштанском поштиљком са повратницом, а ставом 3. да се у случају прописаним законом достављање може обавити путем огласне табле послодавца.

С обзиром на претходно, а супротно наводима ревизије, правилно је примењена одредба члана 187. Колективног уговора, односно правилно су нижестепени судови оценили да је постојала обавеза туженог да на прописан начин тужиоцу уручи наведена писмена што он није учинио.

Супротно наводима ревизије, понуда и анекс за закључење уговора о раду, представљају акте којима се нуди измена уговорених услова рада, исти се морају доставити запосленом лично и за њихово достављање се примењују све одредбе о личној достави, па не стоје наводи ревизије да законом није прописано да се понуда и анекс морају доставити качењем на огласну таблу.

Без утицаја је навод ревизије да се тужилац упознао са понудом и да је одбио пријем исте, имајући у виду да је то био и навод жалбе, коју је правилно другостепени суд ценио.

Како је поништено решење о отказу уговора о раду тужиоцу, правилна је и одлука у делу за накнаду на име изгубљене зараде, као и решење о трошковима парничног поступка.

Одбијен је захтев тужиоца за накнаду ревизијских трошкова, јер одговор на ревизију не представља нужни трошак.

Са изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић